RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 215.573 van 5 oktober 2011
in de zaak A. 197.304/XIV-32.405

In zake : XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Emanuelle Vinois
kantoor houdend te 4020 Luik
Quai Kurth 12
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid
kantoor houdend te 1000 BRUSSEL,
Antwerpsesteenweg 59 B

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 4 augustus 2010, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 45.801 van 30 juni 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 6002 van 23 augustus 2010 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 september 2011 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Emanuelle Vinois, die verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker verklaart zich op 17 december 2009 een eerste maal vluchteling. Deze asielaanvraag wordt op 14 januari 2010 afgewezen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing wordt met een arrest van 9 februari 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. Het cassatieberoep tegen dit arrest wordt met een beschikking van 18 mei 2010 van de Raad van State niet-toelaatbaar verklaard.

3.2. Op 12 februari 2010 verklaart de verzoeker zich een tweede maal vluchteling. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslist op 16 februari 2010 tot weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

3.3. Op 26 maart 2010 verklaart de verzoeker zich een derde maal vluchteling. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslist op 2 april 2010 opnieuw tot weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag met bevel om het grondgebied

van het Rijk te verlaten. Het beroep tot nietigverklaring tegen deze laatste beslissing wordt met een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 juni 2010 verworpen. Dit is het thans bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting

4. De verzoeker werpt in het eerste middel de schending op van de artikelen 51/8 en 39/65 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 149 van de Grondwet.

In een eerste onderdeel voert de verzoeker aan dat een nieuw bewijs van een voormalige situatie eveneens als een nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd. Hij stelt dat, indien men enkel rekening houdt met elementen die betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen terwijl de persoon niet naar zijn land van herkomst terugkeert, elk effect aan artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt ontnomen. Er bestaat immers weinig kans dat zich voor de vluchtelingenstatus relevante feiten of situaties voordoen zonder dat betrokkene zich in het land van herkomst bevindt. Het bestreden arrest had deze jurisprudentiële voorwaarde moeten toepassen om een element als nieuw in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet te beschouwen en, indien niet, alleszins moeten verklaren waarom het weigerde dit te doen.

In een tweede onderdeel voert de verzoeker aan dat de overweging in het bestreden arrest betreffende de nota van de commissaris-generaal van 18 februari 2010 tegenstrijdig is doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enerzijds erkent dat de nota gedateerd is op 18 februari 2010 maar anderzijds volhardt dat dit document geen nieuw gegeven is in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet op grond van de blote bewering dat “in de nota (…) slechts een beschrijving (wordt) gegeven van de wijze waarop

de Commissaris-generaal asielaanvragen onderzoekt en beoordeelt". Bovendien kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gelet op de regels die de bewijslast bepalen, meer bepaald artikel 1315 van het Burgerlijk Wetboek en artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek, en op het feit dat hij niet over een instructiebevoegdheid beschikt, niet zomaar beslissen dat de nota slechts een "beschrijving is van de wijze waarop de Commissaris-generaal asielaanvragen onderzoekt en beoordeelt" aangezien de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niets heeft laten gelden betreffende die nota van de commissaris-generaal.

In een derde onderdeel voert de verzoeker aan dat de verwerende partij nooit rekening heeft gehouden met zijn psychische stoornissen, noch in de eerdere beslissingen, noch in de beslissing die voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd aangevochten. De verzoeker had nochtans rechtspraak aangehaald die dateert van 9 maart 2010 en die dus als een nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet onderzocht had moeten worden.

5. In de memorie van wederantwoord herneemt de verzoeker het middel.

Beoordeling

6.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een administratief rechtscollege dat jurisdictionele beslissingen uitspreekt waarop de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in casu de zorgvuldigheidsplicht, niet van toepassing zijn. Het eerste middel is in die mate niet ontvankelijk.

6.2. De verzoeker beperkt zich in het eerste onderdeel van het eerste middel grotendeels tot een theoretische uiteenzetting. Uit het verzoekschrift van de verzoeker bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en uit het bestreden arrest blijkt evenwel duidelijk dat zijn betoog dat een nieuw bewijs van een voormalige situatie als een nieuw element moet worden beschouwd, betrekking heeft op het door hem voorgelegde "origineel Afghaanse document van de dorpsoversten". In het bestreden arrest merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de verzoeker dit document reeds had aangebracht tijdens zijn eerste asielprocedure en dat het feit dat hij het document toen niet had laten vertalen daar geen afbreuk aan doet. Ook bij zijn tweede asielaanvraag heeft de verzoeker de inhoud van het document aangebracht. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier

en de verzoeker betwist ze op geen enkele wijze. De verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn betoog over nieuw bewijs en nieuwe elementen. Het eerste onderdeel van het eerste middel is in die mate ongegrond.

6.3 Om een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet uit te maken, volstaat het niet dat het nieuw voorgelegde document dateert van na de vorige asielprocedure. Het nieuwe stuk moet ook betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. In tegenstelling tot wat de verzoeker aanvoert, is er dan ook geen enkele tegenstrijdigheid tussen enerzijds de vaststelling dat de nota van de commissaris-generaal gedateerd is op 18 februari 2010 en anderzijds de conclusie dat de nota geen gegevens bevat die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase waarin de verzoeker ze had kunnen aanbrengen. Het tweede onderdeel van het eerste middel is in die mate ongegrond.

De annulatierechter oordeelt zelf over de inhoud, draagwijdte en bewijswaarde van de stukken van het administratief dossier, zonder daarbij gebonden te zijn door de argumenten van de verzoeker, ook al worden deze niet tegengesproken door de verweerder. De omstandigheid dat de verwerende partij dit niet als dusdanig in haar nota met opmerkingen heeft opgeworpen, belette de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve niet te oordelen dat in de nota van 18 februari 2010 van de commissaris-generaal “slechts een beschrijving (wordt) gegeven van de wijze waarop de Commissaris-generaal asielaanvragen onderzoekt en beoordeelt”. Het tweede onderdeel van het eerste middel is in die mate ongegrond.

6.4. In het derde onderdeel van het eerste middel gaat de verzoeker voorbij aan de concrete motivering van het bestreden arrest waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opmerkt dat de kritiek op eerdere beslissingen geenszins aantoont dat de beslissing die tot het bestreden arrest heeft geleid door enige onregelmatigheid is aangetast. Het feit dat de verzoeker “in het verzoekschrift rechtspraak aangehaald had” doet, zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook opmerkt, geen afbreuk aan die eerdere vaststelling. Het derde onderdeel van het eerste middel is in die mate ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting

7. In het tweede middel werpt de verzoeker de schending op van de artikelen 39/2, §2, 39/56 en 39/70 van de Vreemdelingenwet, van artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 2 en 3 van het Gerechtelijk Wetboek.

In een eerste onderdeel voert de verzoeker aan dat hij als asielzoeker geniet van de toepassing van het non-refoulement principe vervat in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag en dat gedurende de asielprocedure elke uitvoering van bevelen om het grondgebied te verlaten geschorst wordt. In casu werd de tenuitvoerlegging van de bevelen van 16 februari 2010 en 30 maart 2010 geschorst vanaf het moment dat hij zijn derde asielaanvraag indiende. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bijgevolg onterecht besloten dat de verzoeker geen belang zou hebben bij de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

In een tweede onderdeel voert de verzoeker aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich schuldig maakt aan rechtsweigering, zoals gedefinieerd in artikel 5 van het Gerechtelijk Wetboek, door het tweede middel ten onrechte niet-ontvankelijk te verklaren en hem zo elke toetsing van legaliteit van de bijlage 13quater aan artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, te ontzeggen.

8. In de memorie van wederantwoord herneemt de verzoeker het middel.

Beoordeling

9.1. Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet is enkel van toepassing op beroepen met volle rechtsmacht tegen beslissingen van de commissaris-generaal. Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak gedaan als annulatierechter in een beroep tegen een beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid. Het tweede middel is in die mate niet-ontvankelijk.

9.2. Artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag is enkel van toepassing op erkende vluchtelingen. De verzoeker daarentegen is juist niet erkend als vluchteling en kan zich dan ook niet dienstig op deze bepaling beroepen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon daarom op wettige wijze besluiten dat, gelet op de eerdere uitvoerbare bevelen om het grondgebied te verlaten, de verzoeker geen belang had bij een vernietiging van het huidige bevel. Het eerste onderdeel van het tweede middel is in die mate, en voor zover ontvankelijk, ongegrond.

9.3. Er is slechts sprake van rechtsweigering wanneer de rechter onder gelijk welk voorwendsel weigert recht te spreken. In casu heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich wel degelijk uitgesproken over het tweede middel dat voor hem werd aangevoerd. Bovendien blijkt uit de bespreking van het eerste onderdeel van het tweede middel dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht tot de niet-ontvankelijkheid van dat middel heeft besloten. Het tweede onderdeel van het tweede middel is dan ook ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijf oktober tweeduizend en elf, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,

met bijstand van

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Joris Casneuf	**André Beirlaen**